

This is a self-archived version of an original article. This version may differ from the original in pagination and typographic details.

Author(s): Ylikotila, Anna-Kaisa

Title: Kuule minua

Year: 2019

Version: Published version

Copyright: © Ylikotila, 2019

Rights: CC BY 4.0

Rights url: <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>

Please cite the original version:

Ylikotila, A.-K. (2019, 11.4.2019). Kuule minua. What the Hela?.
<https://www.jyu.fi/hytk/fi/laitokset/hela/ajankohtaista/blogi/kuule-minua>

11.04.2019

Kuule minua

Anna-Kaisa Ylikotila

Välillä tuntuu, että siihen väsy, uupuu ja turhautuu, koska niihin törmää nimittäin jatkuvasti. Toissää, vapaa-ajalla tai oikeastaan ihan missä tahansa on ihan sama, mihin katsot: *tekstejä, merkkejä, viestejä.*

Ystävältä saadut viestit, mainostekstit, liikennemerkkit... Huomiostamme kilpaillaan jatkuvasti. On hyvin mahdollista, että sosiaalisen median ja muiden viestintäkanavien tarjoamien yhteydenpitomahdollisuuksien vuoksi ihmiset eivät puhu toisilleen yhtä paljon kuin aikaisemmin. Silti uskallan väittää, että me viestimme ja meille viestitään paljon enemmän kuin koskaan aikaisemmin. Ehkä juuri siksi, että elämme maailmassa, joka on täynnä erilaisia viestejä, pysähtymisestä ja toisen aidosta kuuntelemisesta on tullut yhä vaikeampaa.

On helppoa lakata seuraamasta somessa henkilöä, jonka mielipiteet saavat niskavillat pystyyn. On helppoa vaihtaa television kanavaa, kun täysin vastakkaista mielipidettä tuputtava henkilö tykittää vain omaa agendaansa ja ampuu muiden hyviä argumentteja alas omaan muttu-tuntumaansa nojaten. On ylipäätään luvattoman helppoa sulkea korvat ja kääntää katse toisaalle, kun nykyinen

keskustelukulttuuri tuntuu ruokkivan vastakkainasettelua rakentavan vuorovaikutuksen kustannuksella.

Tähän liittyy perustavanlaatuinen ongelma: jos lakkaamme kuuntelemasta toisiamme vain siksi, ettei toisen ihmisen mielipide tai hänen edustamansa puoluekanta satu miellyttämään, me menetämme myös keskusteluyhteyden erilaisten yhteiskunnallisten ryhmien välillä. Jos meillä ei ole keskusteluyhteyttä, niin kuinka voimme käydä yhdessä dialogia? Kuinka voimme rakentaa parempaa yhteiskuntaa ja lisätä pahoinvoinnin sijaan hyvinvointia, jos emme edes kykene keskustelemaan toistemme kanssa? Historia-alan asiantuntijana olen kipeän tietoinen siitä, mihin pisteeseen erilaiset yhteiskunnan sisäiset kahtiajaot voivat pahimmillaan johtaa.

Siksi haluaisin esittää pyynnön: kohtaa toinen ihminen. Kohtaa hänet "vääränlaisten" mielipiteiden, vaatetuksen, ihonvärin tai arvojen takaa.

Kuule, mitä hän yrittää sanoa ja mistä hänen viestinsä kumpuaa: pelosta, väsymyksestä vai häädystä? Iso osa ihmisten turhautumisesta tai suoranaisesta vihasta johtuu kokemuksesta, ettei kukaan koskaan kuule tai kuuntele.

Ennen kaikkea pyri ylläpitämään dialogia äläkä kaiva eri poteroiden välisiä juoksuhautoja entistä syvemmiksi. Tutkijoina ja yhteiskunnallisina vaikuttajina meillä on suorastaan velvollisuus ylläpitää ja edesauttaa yhteiskunnallista dialogia eri ryhmien välillä.

Haloo Helsingin kappale pukee tämän yksinkertaisen toiveen helposti ymmärrettävään muotoon: "Anna minulle hetki aikaa. Kuule minua, kuule minua."

Kirjoittaja tulkitsee menneisyyden viestejä kirjoittaessaan Suomen historian väitöskirjaansa opettajista, jotka koittivat lieventää suomalaisen yhteiskunnan kahtiajakoa vuoden 1918 sisällissodan jälkeen.

Kuva © Petteri Kivimäki/Kamera-Petteri